

P.Z. br. 91 / 1



HRVATSKI SABOR
KLUB ZASTUPNIKA SDP-a

Zagreb, 15.. veljače 2017.

PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA

Na temelju članka 196. stavak 2. Poslovnika Hrvatskog sabora na Konačni prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Zakona o poticanju zapošljavanja, **PZ 91**, Klub zastupnika SDP-a podnosi sljedeće amandmane:

I. Na članak 2.

U članku 2. stavku 1 podstavak 1. mijenja se i glasi:

„ 1) nezaposlena osoba bez radnog iskustva u zvanju za koje se obrazovala, osoba koja se u evidenciji tijela nadležnog za vođenje evidencije o nezaposlenima i koja bez obzira na razdoblje ukupno evidentiranog staža u mirovinskome osiguranju, nema više od jedne godine staža u zvanju za koje se obrazovala, odnosno evidentiranog staža ostvarenog po toj osnovi kod tuzemnog ili inozemnog nositelja obveznog mirovinskog osiguranja, te se zapošljava na temelju ugovora o radu ili se korištenjem mjera aktivne politike u zapošljavanju, stručno osposobljava za rad bez zasnivanja radnog odnosa.“

Obrazloženje:

Prijedlogom je postavljena dobna granica do koje se osoba može smatrati nezaposlenom osobom bez odgovarajućeg radnog iskustva. Međutim, u stvarnosti postoji i veliki broj nezaposlenih osoba bez radnog iskustva koje su starije od 30 godina života. Zbog odluke da se stručno osposobljavanje bez zasnivanja radnog odnosa ugovara isključivo u okviru Operativnog programa Učinkoviti ljudski potencijali 2014.-2020., koji se odnosi na osobe koje su mlađe od 25 odnosno 29 godina života, njima u praksi onemogućeno svako uključivanje u tržište rada. O diskriminaciji govorimo kada postoji postupanje kojim se osoba stavlja, ili je bila stavljena ili bi mogla biti stavljena u nepovoljniji položaj od druge osobe u usporedivoj situaciji, uz uvjet da je takvo postupanje motivirano nekom od Zakonom o suzbijanju diskriminacije definiranih diskriminacijskih osnova, među kojima je i dob.

II. Na članak 2.

U članku 2. podstavku 6. riječi: „korištenjem mjera aktivne politike u zapošljavanju prema posebnom propisu,“ zamjenjuju se riječima: „pri čemu može koristiti mjere aktivne politike u zapošljavanju prema posebnom propisu.

Obrazloženje:

Ovakvom izmjenom definicije poslodavcu bi se omogućilo sklapati ugovor o radu za stalne sezonske poslove iznimno i kada tu mjeru nije moguće koristiti te u tim slučajevima trošak produženog mirovinskog osiguranja isključivo snosi poslodavac.

III. Na članak 5.

Članak 4. mijenja se i glasi:

- (1) Osoba osigurana na produženo mirovinsko osiguranje na temelju ugovora o radu na određeno vrijeme za stalne sezonske poslove, u smislu ovoga Zakona, je osoba koja je provela na radu najmanje šest mjeseci kod istog poslodavca u kontinuitetu i koja će kod tog poslodavca raditi najmanje tri sezone ili je prethodno radila tri sezone, bez obzira da li je imala status osobe osigurane na produženo mirovinsko osiguranje na temelju ugovora o radu na određeno vrijeme za stalne sezonske poslove.
- (2) Osoba iz stavka 1. ovoga članka ima pravo na novčanu pomoć najduže za razdoblje od šest mjeseci produženog osiguranja, a način utvrđivanja visine novčane pomoći utvrđuje Vlada Republike Hrvatske odlukom.
- (3) Pravo na novčanu pomoć ima osoba iz stavka 1. ovoga članka kojoj Zavod odobri i sufinancira troškove produženog mirovinskog osiguranja sukladno uvjetima i načinu korištenja mjera aktivne politike zapošljavanja.
- (4) Zahtjev za novčanu pomoć iz stavka 2. ovoga članka, osoba osigurana na produženo mirovinsko osiguranje na temelju ugovora o radu na određeno vrijeme za stalne sezonske poslove može podnijeti u roku od 30 dana od dana stjecanja statusa osiguranika produženog mirovinskog osiguranja.
- (5) Pravo na novčanu pomoć osobi iz stavka 1. ovoga članka pripada od prvoga dana stjecanja statusa osiguranika produženog mirovinskog osiguranja.
- (6) Poslodavac iz članka 2. stavka 1 podstavka 6 može iznimno za vrijeme financiranja produženog mirovinskog osiguranja primiti stalnog sezonca u radni odnos na razdoblje do 30 dana u slučaju iznimne potrebe
- (7) U slučaju da poslodavac zaposli stalnog sezonca na period do 30 dana prekida se financiranje produženog mirovinskog osiguranja i prava na novčanu pomoć te skraćuje razdoblje trajanja prava na novčanu pomoć za onoliko dana koliko traje radni odnos.

Obrazloženje:

Smatramo da je neprihvatljivo predlagati suštinske promjene utvrđivanja prava i smanjenje novčane pomoći za stalne sezonce u trenutku kada su sve radnje za zapošljavanje radnika u statusu stalnog sezonca već obavljene i u trenutku kada su potrebne i dodatne mjere s kojima će se privući i zadržati potrebni radnici. Svim radnicima su prezentirani dosadašnji značajno povoljniji uvjeti odnosno iznosi odnosno naknade za vrijeme produženog mirovinskog osiguranja, te su radnici pristali na status stalnog sezonskog radnika pod postojećim uvjetima. S predloženim izmjenama, poslodavci u turizmu gube kredibilitet, te se dovode u situaciju da u narednoj sezoni ostanu bez velikog broja, i to najkvalitetnijih radnika. Isto tako opravdana je bojazan da će izmjene uvjeta i načina izračuna visine novčane pomoći imati i negativne posljedice kod samih radnika jer će im sam status stalnog sezonca moguće djelovati „destimulativno“ ako se iznos naknade izjednači s naknadom HZZ-a na koju i bez

istog statusa/odnosa ostvaruju pravo. Time će umjesto zadržavanja radnika u statusu stalnih sezonaca doći do njihovog povećanog „vraćanja“ na zavod za zapošljavanje i povećanja broja nezaposlenih osoba. Također, mišljenja smo da česte izmjene zakonodavnih propisa, a osobito ovime predložene, ne doprinose daljnjem oporavku hrvatskog gospodarstva niti dobrobiti nezaposlenih osoba, već štoviše imaju dugoročno negativan učinak – od gubitaka povjerenja radnika u namjere države i poslodavca koji na stalno promjenjivim uvjetima poslovanja ne može graditi svoj kredibilitet niti dugoročno upravljati svojim razvojem.

U praksi se pokazala potreba za kraćim angažmanom upravo stalnih sezonaca, kao najkvalitetnijih radnika i tijekom perioda produženog mirovinskog osiguranja tj. tijekom kraćih većih skokova aktivnost poslodavca kao što su primjerice Božićno-novogodišnji praznici. Stoga se predlaže ponovo omogućiti poslodavcima da za vrijeme financiranja produženog mirovinskog osiguranja, mogu primiti stalnog sezonca u radni odnos na razdoblje do 30 dana u slučaju iznimne potrebe. Na taj se način povećava i period rada i mogućnost za zaradu „pune plaće“ a skraćuje razdoblje primanja novčane pomoći, odnosno potiče zapošljavanje i ostvaruje svrha predmetnog zakona.

IV. Na članak 7.

U članku 6 stavku 2 podstavku 1) riječi: „osobe koje su završile trogodišnje i četverogodišnje srednje obrazovanje,“ brišu se.

Obrazloženje:

Mjera stručnog osposobljavanja donesena je u vrijeme krize kada poslodavci nisu otvarali radna mjesta i kada je bilo potrebo od strane države kreirati potražnju za novim radnim mjestima. Mjera je ograničena na strukovno srednje obrazovanje i visokoškolsko obrazovanje sa ciljem stjecanja iskustva koje se ne stječe tijekom školovanja. Danas imamo ubrzanje gospodarskog rasta te pad nezaposlenosti uz otvaranje novih radnih mjesta. Vlada predlaže da se mjera proširi i na srednje obrazovanje obrazlažući da trećina mladih nezaposlenih u dobi od 15-29 godina ima završeno četverogodišnje obrazovanje. Nema podataka o tome o kojem srednjoškolskom obrazovanju se radi. Mladi sa završenom gimnazijom nemaju zanimanja te je stoga prijeporno za što će se osposobljavati. Za te skupine je potrebno pokrenuti poseban program stjecanja kvalifikacije za ulazak u tržište rada te smatramo da proširenje mjere nije opravdano.

V. Na članak 10.

U članku 8.a stavku 1, iza podstavka 1) dodaje se podstavak 2) koji glasi:

„1) naknadu troškova prijevoza za vrijeme stručnog osposobljavanja za rad bez zasnivanja radnog odnosa u visini stvarnih troškova prijevoza sredstvima javnog prijevoza za dane provedene na stručnom osposobljavanju za rad bez zasnivanja radnog odnosa u skladu sa odlukom Upravnog vijeća.

Podstavak 2 postaje podstavak 3.

Obrazloženje

Naknada prijevoza za vrijeme stručnog osposobljavanja bila je obveza državnog proračuna, a sada se prebacuje na teret poslodavca. Poslodavac nije u obvezi isplatiti troškove prijevoza osobi koja je na stručnom osposobljavanju. Iz tog razloga veliki broj mladih neće biti u mogućnosti pristupiti mjeri. Obzirom na karakter ugovora koji osoba na stručnom osposobljavanju za rad bez zasnivanja radnog odnosa potpisuje sa Zavodom za zapošljavanje smatramo da troškove prijevoza treba obračunavati u skladu sa odredbama Temelnog kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike, a temeljem odluke Upravnog vijeća. .

VI. Na članak 10.

U članku 8. dodaje se članak 8.c koji glasi:

„Članak 8.c

Nezaposlenoj osobi koju je Zavod uključio u stručno osposobljavanje za rad bez zasnivanja radnog odnosa može se isplatiti i prigodna neoporeziva naknada sukladno odluci poslodavca i ukoliko se ista isplaćuje svim radnicima.“

Obrazloženje

Vrlo su česte situacije da poslodavci primjerice isplaćuju prigodne neoporezive naknade (tzv „Božićnice“). Prema sada važećim propisima, poslodavac nema mogućnost, ako to želi, osobama koje su na stručnom osposobljavanju isplatiti prigodnu neoporezivu nagradu, pa se često osobe koje su na stručnom osposobljavanju osjećaju manje vrijednima.

**PREDSJEDNIK KLUBA
ZASTUPNIKA SDP-a**

Arsen Bauk